

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3174/2020
10.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марица Радовановић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова - Сектор за ванредне ситуације, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6093/19 од 06.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 10.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6093/19 од 06.11.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6093/19 од 06.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 7237/18 од 07.02.2019. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да на име накнаде штете плати тужиоцу износ од 1.764.000,00 динара са законском затезном каматом од 07.02.2019. године до исплате у року од 15 дана од дана пријема пресуде. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена на плаћање законске затезне камате на износ од 1.764.000,00 динара почев од 14.05.2015. године до 07.02.2019. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да на име трошкова парничног поступка плати тужиоцу износ од 184.240,00 динара са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6093/19 од 06.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 7237/18 од 07.02.2019. године. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), благовремено изјавила ревизију

због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Ревизија предвиђена наведеном одредбом (посебна ревизија) може се изјавити само због погрешне примене материјалног права. Због тога Врховни касациони суд, одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у складу са чланом 404. став 2. ЗПП, није разматрао наводе ревизије о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка.

Посебна ревизија се изјављује ради разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

У овом спору тужилац тражи накнаду материјалне штете на засаду малина, настале дејством елементарне непогоде (града), која није спречена дејством противградне заштите због пропуста органа тужене да ангажују лица која ви вршила испаливање противградних ракета.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП да би се у овом случају дозволило одлучивање о посебној ревизији тужене.

Побијана другостепена пресуда не одступа од судске праксе у погледу пасивне легитимације тужене државе, у смислу члана 4. Закона о ванредним ситуацијама („Службени гласник Републике Србије“, број 111/09 ... 93/12) којим су органи државне управе, уз органе аутономне покрајине и органе јединица локалне самоуправе, одређени као субјекти система заштите и спасавања и члана 11. Закона о министарствима („Службени гласник Републике Србије“, број 44/14) којим је у надлежност Министарства унутрашњих послова стављено и вршење послова државне управе који се односе на противградну заштиту, као и о одговорности тужене за штету у складу са чланом 172. Закона о облигационим односима.

С тим у вези, на оцену дозвољености посебне ревизије тужене нема значаја њено позивање на одредбу члана 20. тачка 8. Закона о локалној самоуправи („Службени гласник Републике Србије“, број 129/07) којим је прописано да се општина преко својих органа, у складу са Уставом и законом, стара о заштити животне средине и заштити од елементарних непогода. Није спорно да су јединице локалне самоуправе, у смислу члана 4. став 1. Закона о ванредним ситуацијама субјекти система заштите и спасавања, али то не искључује одговорност тужене Републике Србије, већ успоставља солидарну одговорност државе и јединица локалне самоуправе, у складу са чланом 206. Закона о облигационим односима.

Не постоји ни потреба тумачења права о ослобађању тужене од одговорности у складу са чланом 177. став 1. Закона о облигационим односима, због дејства више силе - узрока који се налазио ван ствари а чије се дејство није могло предвидети, избећи или отклонити. Елементарна непогода - град као врста атмосферске падавине, може се

предвидети (члан 2. став 1. и 2. Закона о метеоролошкој и хидролошкој делатности), избећи или отклонити, управо дејством противградне заштите као дела јединственог система заштите и спасавања чију изградњу обезбеђују субјекти система заштите из члана 4. став 1. Закона о ванредним ситуацијама.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Ревизија тужене није дозвољена ни по члану 403. став 3. ЗПП јер вредност предмета спора побијаног дела - износ од 1.764.000,00 динара (члан 28. став 1. ЗПП) очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С`тога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић